

DZIENNIK BYDGOSKI

Wychodzi codziennie z wyjątkiem niedziel i świąt.
Do „Dziennika” dołącza się co tydzień „TYGODNIK SPORTOWY”.
Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 5—6 po południu.
Redaktor naczelny przyjmuje od godziny 11—12 przed południem.
Rękopisów niezamówionych nie zwraca się.
Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 29/30.
Filje: w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 2 — w Toruniu, ul. Mostowa 17
w Grudziądzu, ul. Grobliowa 5.

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agenturach 3.15 zł. miesięcznie, 9.45 zł. kwartalnie; przez pocztę w dom 3.54 zł. miesięcznie, 10.61 zł. kwartalnie.
Pod opaską: w Polsce 7.15 zł., za granicę 9.65 zł. miesięcznie.
W razie wypadków, spowodowanych siłą wyższą, przeszkód w zakładzie, strajków itp., wydawnictwo nie odpowiada za dostarczenie pisma, a abonenci niemają prawa do odszkodowania.

Telefony: Redakcja 326, Naczelny redaktor 316, Administracja 315, Buchalterja 1374. — Filje: Bydgoszcz 1299, 699, Toruń 800, Grudziądz 294.

Numer 25.

BYDGOSZCZ, piątek dnia 31 stycznia 1930 r.

Rok XXIV.

O doraźny program dla Pomorza.

Nazwa „Doraźny Program dla Pomorza” stała się dzisiaj już oficjalnie odpowiednikiem różnych niemieckich „Sofortprogrammów” dla Prus Wschodnich i niemieckiego pogranicza wschodniego. O konieczności stworzenia takiego programu i o tym, że czynniki rządowe przy współudziale sfer gospodarczych Pomorza program taki już opracowują, powiadomił uczestników owego kursu dla dziennikarzy w Toruniu naczelnik wydziału przemysłu i handlu w województwie pomorskim p. inż. Celichowski. Za dalekoby nas prowadziło przytaczanie wszystkich słusznych argumentów p. naczelnika, dla nas bowiem konieczność stworzenia takiego programu jest zbyt oczywista. Codziennie jesteśmy z jednej strony nacownymi świadkami różnych katastrofalnych dla ludności polskiej skutków ciężkiego położenia gospodarczego na Pomorzu, z drugiej zaś strony codziennie widzimy, jak nasi współobywatele niemieccy bywają zasilani z funduszy różnych „Sofortprogrammów”. Dla nas więc i dla naszych czytelników wywody p. naczelnika Celichowskiego nie są żadną nowością, a przytaczanie odnośnych cyfr, niewiadomo zresztą czy ścisłych, możemy sobie darować. Do rzeczy samej niewiele one się przydadzą, bowiem nie o wysokość w milionach, lecz o celowość tego programu tu chodzi. Będzie zresztą rzeczą owej fachowej komisji, powołanej dla stworzenia tego programu, podać cyfry te ścisłej analizie. Z ogromnym jednak zadowoleniem notujemy fakt, że rząd dzięki inicjatywie P. Wojewody Pomorskiego potrzeby Pomorza ma na specjalnej uwadze. Przyszłość potwierdzi, że niezależnie od wyników pozytywnych tego programu już samo jego istnienie choćby tylko pod względem moralnym będzie ogromnym sukcesem polskiej polityki na Pomorzu.

Co do wyników bowiem takiego programu nie oddawajmy się zbyt wielkim złudzeniom. Uczy nas tego doświadczenie Prus i Niemiec; zamiast dobrodziejstwem stały się owe „Sofortprogrammy” zgubą dla ludności Prus Wschodnich i niemieckiego pogranicza wschodniego. Dostatecznie ilustrują to głosy samej prasy niemieckiej.

Piszący te słowa miał przed mniej-więcej dwoma laty możność zaznajomienia czytelników „Dziennika Bydgoskiego” z tajnym memoriałem naczelnych organizacji rolniczych niemieckich, w którym organizacje te zwracają uwagę na fakt, że najgłośniejszym i prawie jedynym powodem katastrofalego położenia rolnictwa niemieckiego wogóle a Prus Wschodnich w szczególności jest kolosalne ich zadłużenie, powstałe jedynie dzięki ułatwieniom kredytowym owych „Sofortprogrammów”. (Niestety ważny ten memoriał nie został wcale wykorzystany przez naszą propagandę).

Devey o kwestji t. zw. korytarza.

Po stronie niemieckiej uczucie, po stronie polskiej słusność.

Nowy Jork, 29. 1. (PAT) Doradca finansowy p. Devey podejmowany był śniadaniem, wydanem w hotelu Ostar przez amerykańskie stowarzyszenia i polsko-amerykańską izbę handlową. Na przyjęciu obecny było kilkadziesiąt osób. Ambasadora Filipowicza, bawiącego w Meksyku reprezentował radca finansowy Woytkiewicz. Przemawiał radca Woytkiewicz, prezes izby handlowej Lee oraz p. Devey, który scharakteryzował rozwój historii politycznej Polski i ewolucję gospodarczą z ostatnich lat. Mówiąc o kwestji t. zw.

korytarza, p. Devey podkreślił, że żądania niemieckie oparte są na powstawaniu uczuć, natomiast polskie mają za sobą słusność praktyczną. Mówiąc o znaczeniu gospodarczym Polski jako ośrodka ekonomicznego w Europie wschodniej, p. Devey wezwał przemysłowców amerykańskich do poczynienia inwestycji w Polsce, jako w kraju o gęstym zaludnieniu, bogactwach naturalnych i doskonałej pozycji geograficznej na drodze między wschodem a zachodem Europy.

Sztuczny germanizm na wschodzie Niemiec.

Dla podtrzymania go potrzeba liczących miliardów.

Paryż, 29. 1. (PAT) W dzienniku „La Victoire” omawia George Bienalme niedawne wystąpienie pangermanistów oraz odpowiedź daną przez Hindenburga na ich postulaty z powodu izolacji Prus Wschodnich, istnienia korytarza pomorskiego i rzekomego zagrożenia G. Śląska. Prezydent Hindenburg miał odpowiedzieć, że należy wyczerpać najpierw wszystkie sposoby pokojowe w celu polubownego rozstrzygnięcia sprawy korytarza i miał wedle relacji biura Wolffa oświadczyć, że popierać będzie wszelkie środki, dążące do okazania poparcia prowincjom wschodnim, znajdującym się obecnie w trudnej sy-

tuacji. To ostatnie — zaznacza Bienalme — jest słuszne, gdyż ostatnio chodziło głównie o pomoc pieniężną. Germanizm, który ma być tak potężny na wschodzie i tak mocno tam zaszczypany musi być sztucznie podtrzymywany przy pomocy liczących miliardów. Nacjonalisci pruscy czują doskonale, jak sztuczną jest germanizacja pewnych okręgów na wschodzie i dlatego właśnie przybierają postać wojowniczą, starając się skompromitować rząd Rzeszy swymi groźnymi manifestacjami. Podobne metody, przypominające czasy Bismarcka, pozostają stałą groźbą dla pokoju w Europie.

Nieuzasadnione pogłoski o ustąpieniu posła Knolla.

(Telefoniem od własnego korespondenta).

Berlin, 30. 1. Koła zbliżone do poselstwa polskiego w Berlinie zaprzeczają pogłoskom, jakie krążyły ostatnio w berlińskich sferach politycznych o rzekomym bliskim ustąpieniu ze swego stanowiska posła polskiego min. Romana Knolla. Pogłoski o ustąpieniu min. Knolla powstały przed kilku dniami w związku ze skreśleniem przez komisję budżetową sejmu części funduszu dyspozycyjnego i propagandowego ministra Zaleskiego. Częściowe obcięcie funduszy spowodowane było niezadowolaniem sejmu z jednostronnej propa-

gandy dzieł pisarza Juljusza Kadet-Bandrowskiego w Niemczech oraz z popierania przekładów na język niemiecki i wydawnictw po niemiecku tegoż autora. Min. Zaleski zaznaczył, jak wiadomo, że z ewentualnego obcięcia funduszy wyciągnie konsekwencje osobiste, obecnie jednak, mimo potwierdzenia obcięcia budżetu w trzecim czytaniu przez komisję, panuje w Berlinie przekonanie, że min. Zaleski jednakże pozostanie na stanowisku, wobec czego nie byłoby powodu, aby min. Knoll miał ustępować.

I nasz program doraźny czeka ten sam los, o ile — na co się, sądząc po referacie prezydenta Pomorskiej Izby Rolniczej na owym kursie, zanoszą — głównym jego celem będzie udzielanie pożyczek. Nie znaczy to, byśmy nie doceniali znaczenia zdrowego kredytu, ale właśnie, że znaczenie to znamy, radzimy punkt ten zesunąć do jednego z ostatnich w ogólnym programie, gdyż uważamy, że ogromna wysokość udzielonych już kredytów krótkoterminowych niedaleka jest od tej granicy, od której zaczynają się zabójcze skutki kredytu. Żądanie dodatkowych kredytów usprawiedliwione byłoby tylko w niektórych wypadkach i to pod warunkiem, że kredyty te byłyby niskoprocentowe, w żadnym bądź razie nie ponad 8% rocznie. Większego obciążenia nasze zakłady gospodarcze przy obecnych koniunkturach nie wytrzymają.

Jednym z pierwszych natomiast punktów owego programu powinna się stać sprawa konwersji (zamiany) obecnych kredytów krótkoterminowych na kredyty długoterminowe — amortyzacyjny. Znamy wprawdzie ciężkie położenie naszych państwowych instytucyj kredytu długoterminowego, gdy jednak chodzi o rzecz tak ważną, jak ratunek dla Pomorza, wszystkie inne względy powinny zejść na plan drugi. Sprawa usunięcia inflacji wekslowej jest kardynalnym punktem owego doraźnego programu dla Pomorza.

Nie zgadzamy się przytem z twierdzeniem p. prezydenta Tempskiego, jakoby było rzeczą pilną udzielić polskiemu rolnictwu na Pomorzu kredytu we wysokości 40 milionów zł. którą to sumę niemieckie rolnictwo na Pomorzu otrzymało z Niemiec. Obawiamy się bowiem, że dodanie tej

sumy do już istniejących zobowiązań będzie ostatnim gwoździem do trumny dla polskiego rolnictwa na Pomorzu i powtarzać się zacząłby zjawiska z Prus Wschodnich, gdzie dzisiaj nawet za samo przejęcie długów nikt nie ma ochoty zostać „obszarnikiem”. Nie od rzeczy będzie przypomnieć na tem miejscu, że nawet Sienkiewicz — zdaje się w „Rodzinie Połanieckich” — krytycznie zapatrywał się na wówczas nagminne zaciąganie długów przez ziemianstwo polskie, pisząc, że przez kredyt wprawdzie powstały największe fortuny, ale też ginęły. Uzdrowienie położenia naszego rolnictwa przyjsć musi od wewnątrz, wszelkie sztucznie wyhodowane dobrobyty — powołując się przytem na wyżej wspomniany memoriał — nie mają sensu. Uzdrowienie to osiągnięte być może względnie łatwo, a podstawami jego są: konwersja obecnych długów krótkoterminowych, rozwój hodowli bydła, dobrze już ufundowanej na Pomorzu i rozwój nasienictwa.

Z chwilą podniesienia siły nabywczej ludności rolniczej kwestję związane z ciężkim położeniem handlu i przemysłu rozwiążą się same. Dalecy przytem jesteśmy od tego, by sfery handlowe i przemysłowe do tego czasu pozostawić na pastwie losu. I tutaj jednak kamieniem węgielnym tego programu stanie się kwestja potaniaenia kredytu, a nie — jak się powszechnie przyjmuje rozszerzenia go. Skłonni nawet jesteśmy do twierdzenia, że pewne i ostrożne restrykcje kredytowe byłyby nawet na miejscu. Deflacja (ograniczenie) wekslowa jest koniecznym wymogiem uzdrowienia naszego handlu i przemysłu.

Nie jest celem niniejszego artykułu nakreślenie szczegółowego programu doraźnego dla Pomorza. Nie pozwalają na to ani ramy pisma codziennego ani szczupłe informacje publicysty gospodarczego o specjalnych bolączkach różnych sfer zarobkowych. Należałoby to już będzie do owej komisji, która z inicjatywy p. Wojewody Pomorskiego się zbierze. Poza-tem jednak, cośmy powyżej określili jako kamień węgielny tego programu a przed czem wyraźnie przestrzegamy, istnieje cały szereg postulatów ni mniej ważnych, jak kwestja ułatwień zbytu, ułatwień komunikacyjnych, a przede wszystkim ułatwień podatkowych. Będzie przytem okolicznością szczęśliwą, że społeczeństwo pomorskie, przedkładając za pośrednictwem swego wojewody rządowi taki program, będzie mogło się powołać na fakt, że nie żąda żadnych specjalnych subwencji, lecz tylko, jako jedyną ofiarę ze strony rządu, pewnych ułatwień podatkowych. Nie wyrwą one wielkiej dziury w budżecie państwowym, a Pomorzu pomogą ogromnie.

Klucz do sytuacji jest więc w ręku państwowych instytucyj kredytu długoterminowego. Pieniądze muszą się znaleźć. Sytuacja gospodarza Pomorza, pod niektórymi względami znacznie gorsza od sytuacji w innych częściach Polski, tego wymaga.

Gz. B.

Wojujący komunizm. Na tle fałszerstwa 100-dolarówek.

Pisma codzienne całej prawie Zachodniej Europy obwieścili światu, że w Berlinie i w Lipsku zarówno w bankach jak i u prywatnych osób znaleziono bardzo wielką ilość banknotów studolarowych... Dziwna rzecz, że ustalono ten fakt dopiero obecnie... Czyżby dopiero teraz przerażano się zbytniej inflacji banknotów studolarowych? Wszak przed dwoma laty na łamach „Dziennika Bydgoskiego” pisałem, iż olbrzymie koszta, związane z wszechświatową propagandą komunizmu, zmuszają wprost „komintern” do puszczania w obieg fałszowanych cennych i mocnych walut.

Laik nawet, a nie bankowiec, lub dobry kupiec dojdzie do przekonania, iż na opłacenie chociażby propagandy komunistycznej w Chinach potrzeba było milionów dolarów. A skąd je wziąć?... Mimo olbrzymich skarbków dynastycznych, spieniężonych na rynku europejskim i amerykańskim, jedenastoletnie panowanie towarzyszy wchłonęło te miljarady już dawno. Eksploatacja bogatych i obfitych w kruszec złoty kopalni chyli się ku upadkowi. Jeżeli dziś jeszcze te kopalnie pracują, to tylko dla stwarzania iluzji światu, iż Rosja posiada własne złoto z własnej eksploatacji... W rzeczywistości, do czego sami niejednokrotnie na łamach swej prasy partyjnej się przyznali, eksploatacja ta się nie opłaca tak ze względu na drożyznę rąk robotniczych, jak niemniej na skądinąd kradzieże i rabunki, dokonywane tak przez towarzyszy—robotarzy, jak i przez towarzyszy—dyrektorów... „Lawiamiam” — (korzystaj z chwili), to hasło rozbrzmiewające po całej Rosji święci niebywale triumfy tam przedewszystkiem, gdzie jeszcze coś do zrabowania zostało...

Nic więc dziwnego, iż rząd sowiecki nabywa złoto na rynkach londyńskim i paryskim, a nawet szwajcarskim... I nabywa je, o ironjo, za fałszywe dolary...

Sfałszowano miliony franków.

Wracając do artykułu z przed lat dwóch, muszę przypomnieć, iż na tle zerwania republik południowej Ameryki z Moskwą, powstał bardzo poważny i głośny na cały świat konflikt. A podłożem były miliony sfałszowanych przez komintern moskiewski franków francuskich. Rzecz tak się przedstawiała: W celach wzmocnienia propagandy komunistycznej w południowej Ameryce Mo-

skwa uchwalila wyasygnować 185 milionów franków. Zarządy partyj komunistycznych Argentyny, Wenezueli, Kolumbji, Peru, Boliwji, Paragwaju, Urugwaju i Chili miały tę gotówkę w całości otrzymać. Niestety, otrzymały zaledwie po 10 milionów, pozostałe zaś 105 milionów zużytkowała Moskwa. Oburzeni tem lajdactwem towarzysze amerykańscy powzięli uchwałę, iż zrywają z międzynarodówką moskiewską, podkreślając równocześnie, iż „piętnują” ohydny i wstrętną robotę Moskwy, która tak „szczytną i wzniosłą” ideę komunistyczną krzawi przy pomocy „sfałszowanych” pieniędzy... Nie przeszkadzało to to-

warzyskom amerykańskim do strawienia 80 milionów fałszyfikatów... Tak było z Południową Ameryką...

Falszowanie milionów dolarów.

Propaganda w państwach europejskich, jak głosi sprawozdanie Kominternu za rok 1928, pochłonięła pół miljar-da dolarów. A co kosztowała propaganda w Indiach i w Chinach?... Skąd brać te dolary i za co je otrzymać?... Droгоценnych kamieni w postaci brylantów, szmaragdów, rubinów i szafirów już niema, — perły, złoto i platyna nawet ze świątyń zrabowane zostały... Więc cóż?

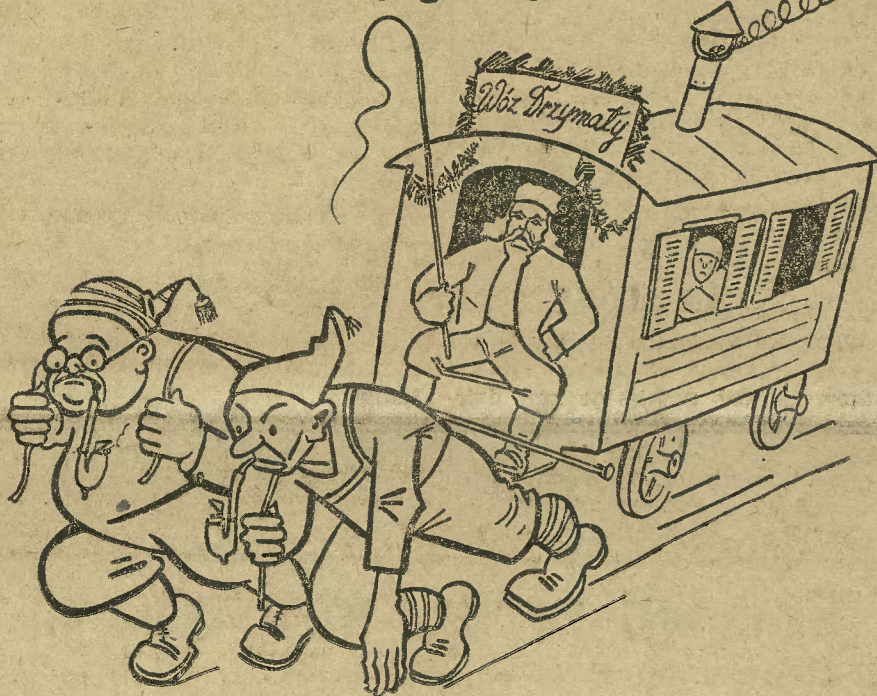
I tu znowu do współpracy zaprzęgnięto ideę... Wszak nie kto inny, tylko mistrz kominternu — Lenin zalecał tego rodzaju taktkę w walce z kapita-

Zatarg o kolej mandzurską, zawsze jeszcze niezatłwiony.

Zatarg chińsko-sowiecki aczkolwiek został formalnie zlikwidowany protokołem chabarowskim, w istocie jednak istnieje nadal. Jak się obecnie okazało, dotychczas zlikwidowane zostało jedynie zbrojne nastawienie obu stron, natomiast sprawy merytoryczne pozostają w dalszym ciągu w zawieszaniu,

przyczem do ostatniej chwili niewyjaśniona jest sprawa składu i okoliczności, w jakich ma się odbyć ostateczna sowiecko-chińska konferencja porozumiewawcza w Moskwie, której zadaniem będzie wyrównanie poglądów w sprawie zatargu, dotyczącego wschodnio-chińskiej kolei.

Do wozu Drzymały podczas pochodu jubileuszowego w Bydgoszczy.

należało takie konie zaprzędl

Sintair i Steeman.

60

Trzynaste uderzenie pólnocy.

(Przedruk wzbroniony.)

(Ciąg dalszy.)

— Oto morderca — rzekł Crochet.

— Nieprawda! — wołał Keller. — Jestem niewinny!

— Cicho! — rozkazał p. Crochet-Patere. Kuzyn Eugenjusz rozłożył przed sędzią śledczym wszystkie dowody rzeczowe, które zebrał na ulicy Zielonego Strzelca: odciski butów w ogrodzie, skrawek materiału, odpowiadający ubrani Kellera, holenderski scyzoryk, ogniwo łańcuszka, kapelusz z literami F. K. kartkę napisaną przez Meriade'a i tę, którą zgubił Keller, wreszcie opowiedział historję lampy i Deria-i-Noor.

— Oto brylant — rzekł Crochet-Patere, kładąc bezcenny kamień na biurku sędziego śledczego.

Potem opowiedział przygody swoje i żony w Blankenberghe i „Przekłótej Górze” Opisał salę drogich kamieni i wszystkie bogactwa, które tam widział. — Są tam wszystkie klejnoty rosyjskie, angielskie, papieskie i hiszpańskie. W papierach barona de Casterive znalazłem adres międzynarodowych bandytów którzy nazywają się Magami. Proszę.

— No, panie Keller, niech się pan przyzna.

— Jestem niewinny — twierdził z uporem Keller.

— Zatem konieczna jest konfrontacja.

Keller wrzucił ramionami.

— Jeśli się pan zapiera, poproszę pana sędziego o pozwolenie wprowadzenia kogoś, kto w tej chwili nudzi się napewno na korytarzu.

— Proszę — rzekł Debourg, czując, że zbliża się rozwiązanie tej ciemnej historii.

Crochet otworzył drzwi i wprowadził nową osobę.

Alanoy schował się za biurkiem, Miette zbladł, Sosthene jęknął.

Nowoprzybyły stanął na środku pokoju.

— Franz Keller — rzekł głośno — czy przyznaje się pan?

— Nie! — wołał. — Nie! Niech pan stąd idzie!

— Nie czas na takie rozmowy — mówił nieznamy. — Rozkazuję panu się przyznać

Keller zasłonił oczy.

— Przyzna się pan wreszcie czy nie! — wołał tamten, tracąc już cierpliwość.

— Tak... tak... To ja zabiłem Klaudivusza Meriade'a! Ja zabiłem Valby'ego. Ale niech pan już idzie.

Landry odetchnął głęboko i wybuchnął spazmatycznym płaczem.

— Dziękuję, panie Valby — rzekł spokojnie Crochet i Patere. — Już nam pan nie jest potrzebny.

— Wracam do grobu — powiedział jeszcze Valby, zwracając się do Kellera. — Ale uprzedzam, że wrócę jeśli pan cofnie swoje zeznanie.

— Powiem wszystko — jęknął Keller. — Tylko na litość boską, niech pan już idzie.

Valby wyszedł. Słychać było odgłos jego kroków po kamiennej podłodze, aż do wyraźnego, potem coraz słabiej jak

gdyby zamordowany odchodził w zaświaty.

Odkładam na później wyjaśnienie dziwnej historii zmartwychwstania — rzekł Debourg, zwracając się do Kellera — i słucham pana.

Morderca oddychał z trudem. Opadł na krzesło, które podsunął mu Crochet-Patere.

— To ja zabiłem Klaudivusza Meriade'a — wyznał wkońcu. Ten, który mnie tu sprowadził, powiedział panu na pewno, dlaczego mój teść i ja czuliśmy do niego nienawiść. Fatalnego wieczoru poszedłem na ulicę Zielonego Strzelca. Była pewnie godzina 9-a. Klaudivusz Meriadec czekał na mnie przy drzwiach. Miałem z nim rozmowę, która trwała trzy godziny. Prosiłem go, aby mi zwrócił klejnot, który był naszą własnością i znajdował się w jego posiadaniu. — Byłbym chyba warjatym — odpowiedział — gdybym oddał Deria-i-Noor.

Dopóki go będę miał — a ukryłem w pewnym miejscu — mogę się nie bać o życie. — Zapewniałem go, że go nie zdradzimy, nie zrobimy mu żadnej krzywdy, jeśli odda nasz skarb. Uparł się. Czas mijał. Ofiarowałem mu fantastyczne sumy pieniężne. Nie chciał o niczym słyszeć. Wkońcu straciłem cierpliwość. Widziałem przed sobą tylko zabójcę mojej żony... wie pan reszta.

— Nie wiemy wszystkiego — rzekł łagodnie Debourg. — A Valby?

Keller zadrżał od stóp do głowy.

— Ach! to straszne. Gdy Meriadec upadł, wybiegłem z pokoju, zostawiając rewolwer w gabinecie. Skoro znalazłem się w ogrodzie, musiałem ukryć się w krzakach, aby pozwolić przejść panu Landry, potem pobiegłem do furki. Jak się nieznajomy zagroził mi drogę. On też słyszał wołanie. Przybiegł zdyszany.

Widząc, że uciekam, schwycił mnie za kołnierz. Rozumiałem, że jeśli się go nie pozbędę, jestem stracony. Wyciągnęłem sztylet indyjski, z którym nie rozstawałem się nigdy i zanurzyłem aż po rękojeść w pierś nieszczęśliwego. Wychodziłem z ogrodu, gdy usłyszałem kroki dwóch policjantów. Schowałem się w krzakach. Policjanci zobaczyli Valby'ego i przenieśli go natychmiast do domu. Wtedy dopiero miałem wolną drogę i mogłem zbiec... Wszystko powiedziałem, panie sędzio, niech pan zrobi ze mną, co się panu podoba.

Franz Keller zamilkł.

— Jutro będziemy prowadzili dalszy ciąg badań, rzekł Debourg i zadzwonił. Wszedł woźny.

— Proszę wezwać dwóch policjantów i zaprowadzić tego człowieka do więzienia St Gilles.

Po wyjściu Kellera Debourg zwrócił się do kuzyna Eugenjusza:

— Winszuję panu. Upięknął pan dwie pieczenie przy jednym ogniu: wyratował pan człowieka niewinnego i wykrył najgroźniejszych bandytów międzynarodowych. Ale jedna rzecz jest dla mnie niewyjaśniona. Jak pan wytłumaczy oskarżenie, rzucone przez Meriade'a.

— Zupelnie zwyczajnie, panie sędzio. Po tem wszystkiemu, co pan tu słyszał, nie trudno wyrobić sobie pojęcie o stanie umysłowym Meriade'a. Zabity wiedział, że Landry kochał jego żonę i wytłumaczył to sobie w najgorszy sposób. W dzień zbrodni przejął kartkę, zaadresowaną do adwokata Ogarcia go wściekłość. Czy był zazdrosny? Nie. Uważał tylko żonę za swoją wyłączną własność i chciał się zemścić. Zemścił się strasznie w chwili śmierci.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

